

BUDAHEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS GYÜLEKEZET

ÉGIGÉRŐ

30. évfolyam 2. szám

2026. szeptember - Ősz

Claude Monet: Nyárfák (ősz), 1891 – Philadelphia Museum of Art

Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!”

Zsolt 103,2

Szeptemberben minden újraindul. Előke-
rülnek a táskák, megtelnek a naptárak,
megszólalnak a reggeli ébresztők, megnő a
forgalom, és egyszer csak azon kapjuk ma-
gunkat, hogy túl sok a teendő.

Új tanév kezdődik – régi és új emberek-
kel, új feladatokkal, új kihívásokkal. És per-
sze új kérdésekkel is: Vajon milyen lesz?
Meg tudok majd felelni a helyemen, ahova
beállítanak a feladatok, és ahova küld az
Úristen? Bírom majd a tempót, a terhelést?

A 103. zsoltár egy nagyon fontos dol-
got javasol, mielőtt nagyon nekilódulnánk:
nézzünk hátra egy pillanatra! *„Ne feledd el,
mennyi jót tett veled!”* Mert könnyen elfe-
lejtjük azt, hogy már mennyi minden sike-
rült. Hogy hány és hány nehéz nap végére
mégis csak megérkeztünk a célba. Hogy
kik voltak mellettünk, amikor szükségünk
volt rájuk. És azt is, hogy sok-sok olyan
ajándékot kaptunk, amelyet akkor talán
természetesnek vettünk. A hálaadás nem
azt jelenti, hogy minden tökéletes volt, ha-
nem azt, hogy ezek mellett az ajándékok
mellett sem szabad elszaladnunk észre-
vétel nélkül.

Talán így érdemes elkezdni ezt a tané-
vet: egy pillanatra megállni, visszanézni, és
számba venni mindazt, ami mögöttünk van.
Az örömöket, amelyekből erőt meríthetünk,
az embereket, akik mellénk álltak, és azokat
a nehezebb időszakokat is, amelyeken vala-
hogy mégis átjutottunk. Aztán pedig előre-
nézni – nem azzal a bizonyossággal, hogy
minden könnyű lesz, hanem azzal a re-
ményességgel, hogy nem kell mindent egye-
dül végigcsinálnunk.

Legyen velünk ezen az úton is a Minden-
ható Isten, őrizzen meg minden küzdelem-
ben, áldjon meg mindenben, amibe belefo-
gunk.

Keczkó Szilvia

Napközis tábor

Június utolsó hetében táborozni hívtuk a hittanos gyerekeket. A legifjabbak épp az óvodából ballagtak el, a legnagyobbak pedig már a hetedik osztályt kezdik az új tanévben. Fülöp ekkor még csak készült az óvodába, de házigazdaként már kora reggel várta társait. Összesen huszonegy táborozó gyermekkel ültünk az eperfa árnyékában vidám hangulatban reggelente, ahol friss péksüteménnyel és sok-sok koktélpáridicssal kezdődtek napjaink.

A délelőtti áhítatokon Szabi bácsi vezetésével a közös éneklés után Jézus csodáit idézték fel a táborozók. A bibliai történetek megismerését követően a gyerekek játékos formában kipróbálhatták, hogy milyen érzés lehet az emberek jóindulatában bízva, vakon vagy kerekesszékekben ülve boldogulni a mindennapokban. Ezután korosztályokra bontott csoportokban zajlottak a beszélgetések a délelőtti záró közös nagy játék előtt, majd a Maros utcai vendéglő várta finom ebéddel az éhes kis csapatot.

A június végi forró napokon hűvös menedéket ad a gyülekezeti ház alagsora, amely benépesült a táborozókkal. Reggelente a csocsóasztaloké volt a főszerep, ezért az

egyik napon bajnokságot is rendeztünk a gyerekek nagy örömeire.

Rendhagyó módon két alkalommal is kimerészkedtünk a hűvös, kényelmes bázisról. Kedden az Evangélikus Országos Múzeumba mentünk, ahol táborozóink lelkesen vettek részt a múzeumpedagógiai foglalkozáson. A múzeum után a Deák téri evangélikus templomba is ellátogattunk. Köszönjük Borókay Zsófinak ezt a tartalmas délelőtti programot, amely élményekkel és tudással is gazdagította hittanosainkat.

A korábbi évekhez hasonlóan az idén is kirándultunk a Normafára, ahol sikerült kelően nagy árnyékos helyet találni a délelőtti áhítathoz és a beszélgetésekhez. Az ebédre elfogyasztott pizza után kitört a szünni nem akaró számháború, amelynek csak a busz indulása vetett véget.

Binderné Sólyom Tünde hitoktató állhatatos és mindenre kiterjedő szervező munkájának köszönhetően az eddigieknél is változatosabb táborozásban volt részünk.

Jövőre is nagy szeretettel és újabb élményekkel várjuk a gyerekeket.

László Beáta Katalin, hitoktató

Kerékpártúra a Zemplénben

Bár sokat szoktam biciklizni, mégis most először vettem részt gyülekezeti kerékpártúrán a szüleimmel. Egy hét alatt közel 400 km-t tekertünk Zemplénben. Huszonnyolcan indultunk útnak a Keletiből, és tizenkilencen érkeztünk haza az utolsó nap, útközben többen be- vagy lecsatlakoztak.

Az első nap tikkasztó hőségben telt. Amíg mi fagyiztunk, a profi szerelő team megkezdte éves szolgálatát: a hagyományokhoz híven Bence és Marcell bringáját kellett menetképesse varázsolni. A nehézségek ellenére épségben megérkeztünk Tiszaújvárosba, és elfoglaltuk kényelmes apartmanjainkat. Második nap végre megnyíltak az ég csatornái, és a hőség is enyhült. Aznap célunk Tállya volt, ahol Szilvi és Pali is csatlakozott hozzánk egy estére, motoron érkezve. Az esti áhítatot a tállyai evangélikus templomban hallgattuk meg Szilvitől, ahol Kossuth Lajost is keresztelték. Harmadnap, kiadós hajnali esőt követően indultunk útnak Károli Gáspár nyomában. Vizsolyban megnéztük a magyar nyelvű Biblia születésének helyét, és megcsodálhattuk a templomban egy eredeti példányát. Gönc érintésével érkeztünk Bózsvara, ahol kis faházakban két éjszakát töltöttünk.

Negyedik nap, végre csomagok nélkül, két lehetőség közül választhattunk, hogyan érünk Hollóházára, ahonnan egyesülve mentünk tovább Füzerre. Én gyanútlanul a nagyobb kört választottam, de nem bántam meg, mert az alpesi emelkedőt legyőzve büszkének éreztem magam, és jólesett a támogató szurkolócsapat, akik a Hálaisten tetőn vártak, a hosszú legurulásról már nem is beszélve. Fáradtan, de lelkesen érkeztünk meg Füzér vára alá, ahonnan még több száz métert kellett gyalogolnunk a vár bejáratáig. De ezt sem bántam meg, mert főntről lélegzetelállító kilátás nyílt a vidékre, és a kiállítás is nagyon látványos és interaktív volt.

A túra ötödik napja az államalapítás ünnepére esett, és hála a bravúros szervezésnek, pont ezen a napon látogattunk el Széphalomra, a Kazinczy emlékhelyre, valamint II. Rákóczi Ferenc szülőhelyére, Borsi kastélyába. A Magyar Nyelv Múzeumban megismerhettünk kikopott nyelvújításkori szavakat – mint például popont, muzsiköszöngösdí, hangbetűzet, fellengér, evéskiváncs, szemintet, mozgony, levelész – melyeknek csak találgattuk a jelentését. Borsiból egyenesen Sárospatakra tekerünk, ahol még sok élmény várt ránk: koncert, fürdőzés a Bodrogban és pizzázás.

Másnap Bodrogkeresztúrnak vettük az irányt, a gólyák és a csodarabbi falujába, ahol a zsidó zarándokok fejedője is a gólyafészkeket idézi. Rövid pihenőt követően az evangélikus Betlehem pihenőházban, ahol az aznapi szállásunk volt, délután továbbindultunk megkerülni Tokaj-hegyet a híres Tokaji Borúton. Két pinclátogatás

és borkóstolás között felmáztunk a tarcali Áldó Krisztus szoborhoz, ahol a szép panorámában gyönyörködtünk. Már alkonyodott, mikor végre a rakamazi strandra érkeztünk, és fürödhettem a Tisza hús vizében. A nap rövidnek bizonyult a sok-sok programhoz, így éjjel értünk vissza a szállásunkra.

Felvirradt az utolsó nap, amikor már csak Nyíregyházára kellett eljutnunk, ahonnan a vonatunk indult haza. Búcsúzóul megnéztük a nemrég felújított evangélikus templomot, melyet Zsarnai Krisztián lelkész mutatott meg, és mesélt a gyülekezet történetéről. A vonat indulása előtt nem sokkal Panka biciklijé defektet kapott, persze még mesze az állomástól. Nem késtük le a vonatot, hála Krisztiánnak, aki elvitte az állomásra a defektes biciklit, és a fiúknak, akik pillanatok alatt felpakolták a bicikliket. Mindenki élményekkel telve épségben érkezett haza.

Makai-Kis Lili

Kenutábor 2.0

Idén július 5. és 8. között immár második alkalommal pattant kenukba a budahegyvidéki ifi, hogy a Mosonmagyaróvártól Győrig tartó vízi útvonalon töltsük el a közös táborunkat. 26 fős csapatunk részét képezte lelkészünk, Szabi, aki velünk együtt küzdött a hullámokkal, illetve kísérőink, Attila és Gabi, akik autóval kísérték minket, esténként pedig finom vacsorával vártak a szálláson. A vízen töltött órák jó lehetőséget biztosítottak számunkra a beszélgetésre, játékokra vagy egyszerűen a közös zenehallgatásra. A 3-4 fős kenukban naponta cserélődtünk, így minden nap mással volt lehetőségünk időt tölteni.

Az első éjszakát egy kimleai kempingben töltöttük, ahol a fárasztó evezés után még egy lendületes röpzésre is futotta az energiánkból. A második nap Mecsér felé

vettük az irányt; ezen a szakaszon egy kiadós nyári zápor alaposan eláztatott minket a vízen, de a jókedvünket az eső sem tudta elmosni. Az utolsó táborhelyünk Dunaszeg volt, útközben rábukkantunk egy part menti kötélhintára, így a nap fénypontjaként egymás után lendültünk be a vízbe a fáról. Úticélunknál csatlakoztak hozzánk ifink fiatalabb tagjai is, akik csöngői táborhelyükről érkeztek, hogy a nap hátralévő részét együtt tölthessük.

A napi programokból a közös meccsnézés sem maradhatott ki esténként, a napjainkat pedig mindig áhítattal és közös énekléssel zártuk. A zárónapon fáradtan, de élményekkel tele eveztünk be Győrbe, ahonnan vonattal utaztunk át Sopronba, hogy a Szélsza fesztiválon folytassuk a nyarat.

Binder Álmos Csanád

Visszatérés Csöngére

Július 4. és 8. között idén is megrendeztük az iftábort Csöngén. Számomra ez a helyszín már jól ismert, hiszen 2020-ban, friss konfirmáltként itt voltam először táborozni. Most, négy csöngei táborral a hátam mögött, furcsa volt megtapasztalni az idő múlását: a nagyifisek ezúttal külön voltak, így mi lettünk a kisifi legidősebb tagjai.

A megérkezés után azonnal belevetettük magunkat a programokba. Egy nagy röplabdameccsel kezdtünk, amelyhez a klasszikus tábori forgatókönyv szerint egy kis keresgélés is társult: Emília elhagyta a fülbevalóját a fűben. Végül az egész csapat összefogott, és a közös keresés meghozta az eredményt, az ékszer előkerült.

A következő napokban jutott idő a környék felfedezésére és a pihenésre is. Amíg a társaság egy része ellátogatott a Weöres Sándor-Károlyi Amy Emlékházba, addig néhányan megsütöttük a vacsorára szánt kenyérlángost. A hét folyamán a finom falatokból egyébként sem volt hiány, Szilvi főztjeire mindig számíthattunk.

A harmadik napon a sárvári strandra mentünk, ám a nyári időjárás hamar közbeszólt: egy hirtelen zivatar miatt alaposan megáztunk. A szállásra visszatérve egy közös filmnézéssel melegedtünk fel, és megnéztük A remény rabjait.

A tábor egyik legfontosabb programja július 7-én a nagyifisek meglátogatása volt. Jó volt együtt látni az egész csapatot, és megtapasztalni, milyen népes közösséget alkotunk valójában. Este Szabi jött velünk vissza Csöngére, így a vezetők megosztva mindkét csoporttal tudtak időt tölteni.

Július 8-án gyors pakolás után indultunk is tovább a Szélrózsára. Bár a csöngei pár nap hamar eltelt, rengeteg jó élménnyel, nevetéssel és emlékekkel folytattuk a nyarat.

Narancsik Luca

Egy hétvége a szolgálatról és egymásról

„Amilyen lelki ajándékok kaptatok, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai” 1Pt 4,10

2026. április 17–19. között a Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközség presbitériuma csendes hétvégét tartott a mátraszentistváni Keken András Evangélikus Vendégházban.

Egy ilyen hétvégének talán éppen az az egyik legnagyobb értéke, hogy kiszakít bennünket a presbitériumi ülések megszokott rendjéből. Azokon szükségyszerűen napirendekben gondolkodunk: dönteni kell egy kérdésről, megoldani egy feladatot, véleményt formálni egy előttünk fekvő ügyről. A csendes hétvégén is vannak természetesen témák és feladatok, mégis más értelemben tekinthetünk az „ügyre”: egymásra, a gyülekezetünkre és arra a kisebb közösségre, amelyet maga a presbitérium jelent.

Mert a presbitérium, azon túl, hogy a gyülekezet különböző feladatait szolgálatként ellátó presbiterek testülete, közösség is. Emberi, baráti kapcsolatokkal átszőtt közösség, amelynek működését sokszor éppen azok a láthatatlan szálak segítik, amelyekre egy határozat vagy jegyzőkönyv soha nem tud utalni.

Két év telt el a legutóbbi gyülekezeti választások óta. Ennyi idő már elegendő ahhoz, hogy az akkor újonnan megválasztott presbiterek tapasztalatokról beszélhessenek, akik pedig már korábban is szolgáltak, új helyzetekkel és új gondolatokkal frissíthessék a saját látásmódjukat. Nem utolsósorban ez volt az első ilyen megállónk azóta, hogy lelkészi csapatunk is új felállásban kezdett dolgozni, miután nagy büsz-

keségünkre korábbi igazgató lelkészünk már püspökként szolgál egyházunkban.

A péntek este – ahogy más gyülekezeti hétvégeken is – elsősorban a megérkezésről és az egymásra találás örömről szólt. A közösen előkészített vacsora, a játékok és az esti áhítat már megadták azt a ritmust, amelyben nem kellett néhány perces szünetekbe vagy egy ülés előtti-utáni rövid beszélgetésbe sűríteni azt, amit egymásnak szeretnénk elmondani.

Szombat délelőtt kisebb csoportokban, majd közösen gondolkodtunk arról, milyen más közösségi szerveződésekben, terekben találunk valami hasonlót ahhoz, amit a gyülekezet jelent. Mi az, ami egy kulturális központhoz, egy iskolához, egy sportközösséghez vagy más emberi közösséghez hasonló bennünk – és mégis mi az, ami ezektől megkülönböztet? Sokféle kép és megközelítés került elő, de az egyik legerősebben kihallható szó végül az otthon volt. Talán azért, mert az otthon egyszerre jelent helyet, kapcsolatot, biztonságot és valahová tartozást.

Ebéd és egy rövid mátrai kirándulás után következett számomra a hétvége leginkább várt beszélgetése: mit jelent nekünk a presbitériumi szolgálat?

Elmondhattuk egymásnak, mit várunk a presbitériumtól, milyen kép él bennünk a presbiterről, és azt is megkérdezhettük Szilvitől és Szabitól, ők lelkészként mit várnak tőlünk. Hamar kiderült, hogy erre nincs egyetlen mondatban összefoglalható válasz. Volt, aki magára a szolgálatra helyezte a hangsúlyt. Más a közösséget emelte ki. Megfogalmazódott a presbiter

gyülekezetben való egyszerű, de következetes jelenlétének jelentősége is. És ezek a képek nem feltétlenül ugyanazt jelentik mindannyiunk számára.

Éppen ezért volt jó, hogy nem kellett feltétlenül közös definíciót alkotnunk. Ütköztethettük egymással azt is, milyen modell él bennünk a presbiteri szolgálatról.

Azóta is sokat gondolkodom ezen.

Könnyű a presbiteri feladatokat abból kiindulva meghatározni, amit egy presbiteri ülés napirendjén látunk. Gazdálkodunk, ingatlan(ok)ról döntünk, programokat szervezünk, bizottságokban dolgozunk, felelősséget vállalunk a gyülekezet működésének számtalan gyakorlati kérdéseért. Mindez szükséges, és mindez szolgálat.

De talán nem merül ki ebben.

A presbiteri szolgálat számomra egyre inkább azt is jelenti, hogy nem működtetjük a gyülekezetet, hanem inkább részt veszünk annak küldetésében. Nem kizárólag a lelkes feladata, hogy megszólítson, meghívjon, kapcsolatot építsen, vagy észrevegye azt, aki a közösség szélén áll. A gyülekezet nem szolgáltató, amelyben vannak, akik végzik a „lelki munkát”, mások pedig biztosítják hozzá a szervezeti és gazdasági hátteret.

Mindannyian ugyanannak a közösségnek vagyunk a tagjai, a presbiter pedig talán éppen azért vállal valamivel nagyobb felelősséget, hogy ebből valamivel többet is vállaljon.

Nem biztos, hogy ehhez különleges képességekre van szükség. Talán nem is az a presbiter ismérve, hogy minden kérdésre tudja a választ. Sokkal inkább az, hogy jelen van. Ott van az istentiszteleten, a gyülekezeti alkalmakon, odafigyelve másokra, meg-

szólít valakit, észreveszi, ha valaki újonnan érkezik, vagy ha valaki éppen eltűnik közülünk. Meghív. Beszélget. Feladatot vállal, és másokat is hozzásegít ahhoz, hogy megtalálják a saját szolgálatukat.

Ha pedig a gyülekezetet otthonnak nevezzük, akkor ennek különös jelentősége van. Az otthon ugyanis nem attól lesz otthon, hogy az épület működik, be van fizetve a villanyszámla, és elkészült a következő évi költségvetés. Hanem attól, hogy vannak benne emberek, akik egymást várják.

Talán a presbiteri szolgálat egyik missziós feladata is ilyen egyszerű: várni és hívni másokat ebbe az otthonba.

A szombat estét már könnyedebben, közös vetélkedővel és több körben társasjátékkal töltöttük. A vacsorát, ahogy a reggeliket is, közösen készítettük el. Ezek látszólag mellékes részei egy ilyen hétvégének, pedig talán éppen ezekben történik meg észrevétlenül az, amiről napközben beszélünk: együtt dolgozunk, beszélgetünk, nevetünk, segítünk egymásnak.

A vendégház nem istentiszteleti hely, vasárnap reggel mégis sikerült megteremteni az istentisztelet ünnepi körülményeit. Egy kis hűtőszekrény szép abrosszal leterítve lett az oltárunk. Került rá egy helyben talált, pislákoló mécses, mellé pedig a ház melletti tisztásról szedett néhány vadvirág.

Nem volt templom.

Mégis ott volt a gyülekezet.

És talán ez a hétvége egyik legszebb válasza arra a kérdésre is, amelyet egész szombaton kerülgettünk: végső soron mitől vagyunk közösség, és mit jelent ebben presbiterként szolgálni.

Dr. Bognár Attila

Kórustábor Piliscsabán

Elérkezett ez a pillanat is: résztvevője lehettem a kórusos hétvégének. Két éve vagyok a kórus tagja, de tavaly nem volt lehetőségem részt venni ezen a különleges alkalmon. Mert bizony, ez egy különleges alkalom. És hogy miért?

Mert együtt tölthetett 19 ember két napot teljesen felhőtlenül. Nem volt más dolgunk, mint énekelni új és régebbi kórusműveket, könnyed Taizé-dalokat, elmélyülni az áhítatokon és a záró istentisztelet üzenetén, valamint kihasználni minden lehetséges alkalmat arra, hogy egymást még jobban megismerjük. Ritkán adatik az embernek olyan lehetősége, amikor tényleg csak a legfeltöltőbb tevékenységekkel tölthet el két napot. És mindezt egy kényelmes, csendes piliscsabai missziói otthonban, a Béthelben, amelynek tőzsomszédságában található Magyarország egyik legújabb és legszebb evangélikus temploma. Az áhítatokon és a vasárnapi istentiszteleten jólesett elgondolkodni a fény erejéről az életünkben, a jóság kiterjedéséről a világban és arról, hogyan válnak az emberek körülöttünk a felebarátainká. A vasárnapi istentiszteleten nagy örömeinkre énekes szolgálattal vettünk részt Zoli vezetésével, amivel különös magasságba emeltük augusztus utolsó hétvégéjének meghittségét.

A hétvége ráadásul nem is csak az eddig említett programokból állt. Miután elfogyasztottuk Béla legendás bográcsban készített gulyáslevesét, rögtönzött *István, a király* előadást rittyentettünk magunknak, az eredeti előadást megközelítő minőségben és lelkesedéssel, kirándultunk a piliscsabai Gombasziklához, ahol Dobó Laci jó-

voltából megemlékeztünk a Mohácsi csata 500. évfordulójáról, fagyiztunk, sütiztunk Piliscsaba egyik legjobb cukrászdájában. Első esti vacsoránkért küzdelem folyt, amit a velünk együtt ott tartózkodó csoport túlzott étvágya miatt a kedves konyhai dolgozóknak újra el kellett készíteniük.

És akkor még nem is említettem a két nap talán legemlékezetesebb élményét: az őszinte beszélgetéseket a kórustársakkal. Kiderült, hogy nemcsak az éneklés szerep-e és az Istenhez való közelségünk köt össze bennünket, hanem a közös értékrend, számtalan magasztos gondolat és a korábbi élethelyzetekből hozott tapasztalat is.

Nagyon fontosak az ilyen tiszta hétvégék, amikor van idő az igazán fontos dolgokra. Imádságokon, áhítatokon és az éneklésen keresztül kapcsolódni Istenhez, a véget nem érő beszélgetéseken keresztül pedig egymáshoz. A rohanó hétköznapiakon és még a péntek esti próbákön sincs általában idő arra, hogy ennyire figyeljünk egymásra.

Hálás vagyok ezért a két napért, az együtt éneklésért, a nevetésekért, a beszélgetésekért, az elcsendesedésért és azért a közösségért, amelynek immár két éve én is tagja lehetek.

Már most várom az egy év múlva esedékes következő kórusos hétvégét!

Szirmai Andrea

Gyerektábor Balatongyörökön

Kíváncsian és izgatottan vártam a gyülekezeti hittantábort, mivel gyerekként utoljára 30-35 éve, segítőként utoljára 25 éve voltam gyerektáborban, ezúttal pedig kísérőként csatlakoztam a 38 fős gyerektársasághoz, nagyobbik fiam, Misi első táborozása okán.

A helyszín idén – megtörve a hagyományt – Nagyveleg helyett Balatongyörök volt, így hát a Balaton szolgáltatta a hét témáját is: a vízzel kapcsolatos bibliai történetek képezték az áhítatok és a gyerekfoglalkozások alapját.

Egész héten öt csapat versengett egymással, a legkülönbözőbb kihívásokkal szembenézve. Ennek keretében a gyerekek között a legnépszerűbb programok az esti előadások voltak, melynek során a csapatok hol egy ismert rajzfilmrészletet, hol egy bibliai történetet, hol egy – vízhez kapcsolódó – könnyűzenei számra táncot adtak

elő. A felkészülés és a kreatív előadások sok nevetéssel jártak. Hála a ragyogó időnek, a Balatonban is tudtunk fürödni. Az utolsó napon a már tradicionális falujáráson vettek részt a csapatok. Az idei év nagy slágere volt a fiúk körében a Rubik-kocka. A kocka kirkásának általam ismert tábori rekordja: 1 perc 10 másodperc!

A játékok mellett a kötetlen együttlétek alatt és a kézműves foglalkozások során barátságok és karkötők szövődtek. A baktolás programnak hála sok szép, különleges mintájú kék póló készült, melyeket a gyerekek már a táborban örömmel magukra öltöttek. Természetesen a délutáni nagy dinnyeevések sem maradhattak el.

Örömmel tapasztaltam, hogy a hittantábornak a mai napig is akkora a vonzereje és legalább annyi élményt nyújt a gyerekeknek, mint az én időmben.

Osztóics Éva

Zajban hangodat!

HEGYVIDÉK A SZÉLRÓZSÁN

Kicsivel kevesebb mint 60 hegyvidéki fiatal és jónéhány gyülekezeti család vett részt a 15. Szélrózsa evangélikus ifjúsági találkozón idén júliusban, a soproni Erzsébet-kertben. Nagy büszkeség ez számunkra, hisz – feltételezhetően – a mi ifjúsági csoportunk jelent meg az egyik legnagyobb létszámmal. Jómagam a Szélrózsa Tízek tagjaként, kommunikációs munkatársként, illetve a záró istentisztelet liturgusaként sok feladatot láttam el a találkozó ügyesbajos dolgainak intézésével, így messze-menőig hadd fejezzem ki hálámat és elismerésemet lelkészünknek, Keczkó Szilviának, aki nemcsak az ifjúsági táborok, de a Szélrózsa ügyét, mint a gyülekezeti ifjúság megerősítésének egyik nagy lehetőségét komoly elkötelezettséggel, óriási odafigyeléssel és pásztorolással kísérte. Ebben az írásban annak kívánok emléket állítani, hogy mennyi területen is látszódott a mi gyülekezetünk.

Először is öröm volt látni azt is, hogy mennyi ifisünk vett részt a Szélrózsán úgy, hogy munkatársként vagy önkéntesként volt jelen. A MEVISZ fiatalokból álló, evangélikus, mozgássérültekkel foglalkozó szervezet külön sátorral jelent meg, ahol Binder Álmos (aki egyben a szervezet elnöke is), Mihályi Bendegúz, Kovács Laura, illetve még Osváth Szabolcs presbiterünk is komoly szerepet vállalt. A Szélrózsa sportot komoly elköteleződéssel támogatta az Erős Vár FC-ben is focizó Keczkó Levente, Joób Ágoston, Pröhle Mihály, Soproni-Hartyánszky Ákos és Vécsey Zalán. Keczkó András a közmédiánál végzett munkája során

filmet készített a találkozóról. Szepesfalvy Kristóf az Ökosátorban segítette a természetvédelem ügyét, Fazekas Laura pedig a közösségi szolgálatos óráit gyűjtve a színpadok körüli háttérmunkát segítette. Hála a szolgálatukért és büszkeség, hogy bennük egyházunkat nemcsak szerető, hanem érte tenni akaró fiatalokat ismerhetünk meg.

Két alkalommal a nagyszínpadon is jelen voltunk, a keresztény zenekarok esti nagykoncertjei keretében, ugyanis én a Közel zenekarral, Keczkó Levente pedig a Lift! zenekarral lépett fel a Szélrózsa közönsége előtt. Mindkét koncert sokakat meglepett, lelket és testet feltöltő alkalom volt, ahol nemcsak jól ismert énekeket zenghettünk együtt több száz fiatallal (sőt, nem hivatalos adatok szerint háromezernél is több ember fordult meg a Szélrózsán), hanem mély, elgondolkodtató irodalmi sorok segítették azt, hogy valóság legyen a találkozó témájának fő motívuma: a világ nagy zajában halljuk meg Isten hangját!

Ez volt az első olyan alkalom, amikor Keczkó Pál püspökként volt közöttünk a Szélrózsán. Őt sok programon lehetett hallani: egy szolgálatról szóló fórumbeszélgetésen, egy erőszakmentes kommunikációról szóló workshopon vagy arról, hogy ki is ő, hogyan éli meg a püspöki szolgálatot, és hogyan is emlékszik vissza a hegyvidéki évekre, de természetesen az általunk oly sokat hallott gitárja sem maradt rejtve.

Én, mint akire a Közel zenekarban ráaggatódott az a szerep, hogy megszólaljak a dalaink között (persze, nem kellett sokat győzködni), egy dolgot szerettem volna ki-

hangsúlyozni a több száz fiatal előtt: evangélikusként az örömhír emberei vagyunk. A világ zajában felismert isteni hangban ugyanis az evangélium életet adó, reménységet adó és örömmre hívó üzenete szólal meg. Ezt az ajándékot kapjuk, és arra kapunk elhívást, hogy ebből az örömből éljünk, és tovább is adjuk azt.

Talán éppen ezért volt olyan fontos számunkra a Szélrózsa: mert ennek az örömhírnél lehetett a közege. Hálaadásra ad

okot, hogy lelkeszként láthatjuk, ahogyan a találkozón és a mindennapi ifjúsági szolgálatban Isten hangja újra és újra megszólal fiataljaink életében. És talán ez a legnagyobb ajándék, amit a Szélrózsáról hazavihetünk: a világ nagy zajában meghallani azt a hangot, amely életre hív, és amely újra meg újra emlékeztet bennünket, hogy mi, mint gyülekezet, de mi, mint egyének az örömhír emberei vagyunk.

Nagy Szabolcs

Bemutakozás

„*Ne félj, mert én veled vagyok*” – ezzel a jól ismert ézsaiási szakasszal indultam el a hatodéven, bízva abban, hogy az Úristen velem lesz, és erősít, amikor csüggednék, és velem örül az örömeimben. Hálás vagyok Istennek, hogy ezt a nagy kihívást jelentő évet itt, a budahegyvidéki gyülekezetben tölthetem. Sok időt fogok tölteni a gyülekezet tagjaival, így pár szóban bemutatkozom.

Orbán Eszter vagyok, 26 éves teológus-lelkész szakos hallgató. Ez az év nagy változásokat hozott számomra, ugyanis a hattagú családom kiköltözött Írországba. Ennek ellenére a lelkemben Somogy megyeinek tartom magam, hiszen ott éltem tíz évet. A legtöbbit a Kisbajomi Református Egyházközségben szolgáltam a tanulmányaim során, így ezt tartom küldő gyülekezetemnek.

Szabadidőmben szeretek olvasni és horgolni. Négy éve pedig elvégeztem egy pékcukrász képzést, így a kedvenc hobbim a sütés.

A teológia éve alatt eltölthettem egy évet Amerikában, ahol a szívemhez nőtt több teológiai téma, de alapvetően érdekelték mindig a teológia biblikus és gyakorlati részei.

Remélem a tanulmányaimat most a gyakorlatban kamatoztathatom, és sok örömmel és tapasztalattal gazdagodhatok ebben az évben.

Orbán Eszter

Konfirmáció 2024-26

Minden idők legnépesebb konfirmációs csoportja adott számot tudásáról, hitben való megerősödéséről, a közösségekben megtalált helyéről és arról a sok-sok élményről, ami a két év során érte. 25 fiatal konfirmandus vizsgaszíndarabját hallhattuk-láthattuk a pünkösdtől megelőző szombat délutánon, amelyben mindez benne volt: egy nagy utazás minden élménye, küzdelme, öröme, tapasztalata, tanulsága. A darab címe is ezt hirdette: Nagy utazás.

Az előadást megtekintő családtagokat, presbitereket, gyülekezetünk tagjait egy

nagy utazásra hívtuk azon az estén, kóstolót adva mindabból a színes, gazdag csüttörtök délutáni világból, amely a miénk volt két éven keresztül.

Másnap értük adtunk hálát, értük imádkoztunk az ünnepi istentiszteleten, egy héttel később pedig már az ifjúsági órára vártuk őket. Egy szép és hosszú időszak lezárult, de elkezdődött egy másik.

A Mindenható Isten kegyelmébe ajánljuk ezeket a fiatalokat, remélve, hogy ezután is sokszor találkozunk!

Szirmai Andrea

Baja Nina Júlia

De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.

Deák Dorottya

Senki sem állhat ellened egész életedben. Veled leszek, és nem hagylak magadra téged.

Deli-Kovács Gerda

Mert ahol a te kincsöd van, ott lesz a te szíved is.

Diószegi Blanka

Arra legyen gondotok, ami minden ember szemében jó. Amennyire lehetséges, amennyire töletek telik, éljétek minden emberrel békességben.

Gaál Panni Jázmin

Ne igazodjatok e világhoz, hanem változatok meg értelmek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarat, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.

Halbritter Anna

*Az Úr azonban előtted megy, veled lesz,
nem hagy el, és nem hagy cserben.
Ne félj, és ne rettegj!*

Hudomel Chiara Athena

*Jézus Krisztus mondja: Én vagyok a jó
pásztor: én ismerem az enyéimet, és az
enyéim ismernek engem, és én életemet
adom értük.*

Jakab Lili Veronika

*Érezzétek és lássátok, hogy jó az Úr!
Boldog az az ember, aki benne bízik.*

Katona Nóra Hanga

*Az Úr minden útja kegyelem és hűség
azoknak, akik megtartják szövetségét
és intelmeit.*

Lengyel Júlia

*Bízzál az Úrban teljes szívedből!
Minden utadon gondolj rá, és ő egyengetni
fogja ösvényedet.*

Makai-Kis Lili

*Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők
Isten fiainak nevezetnek.*

Megyesi Mátyás Mór

Az Úrnak félelme a bölcsesség kezdete.

Narancsik Flóra Anna

*Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak
magamhoz hűségesen.*

Nánai Levente

*Jézus mondja: Én vagyok az út, az igazság
és az élet. Senki sem mehet az Atyához,
hanem csak én általam.*

Németh András Vencel

*Örüljétek az Úrban mindenkor! Ismét
mondom, örüljétek. A ti szelídségeitek legyen
ismert minden ember előtt. Az Úr közel.*

Németh Bálint Levente

*Elég neked az én kegyelemem, mert
az én erőm erőtlenség által ér célhoz.*

Németh Boldizsár Balázs

*Minden féltve őrzött dolognál jobban
övd szívedet, mert onnan indul ki az élet!*

Péti Bálint

*Minden gondotokat őreá vessétek,
mert neki gondja van rátok.*

Pócze Karolina

*Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj,
mert én vagyok Istened! Megerősítelek,
meg is segítelek.*

Raisz Ida Száva

*Az Isten szeretet: és aki a szeretetben ma-
rad, az Istenben marad, és az Isten őbenne.*

Sárga Emese Zselyke

*Akik Istent szeretik, azoknak minden javukra
szolgál. Azoknak, akiket elhatározása
szerint elhívott.*

Szendvei Zsófia

*Ti vagytok a világ világossága. Úgy
ragyogjon a ti világosságotok az emberek
előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket,
és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.*

Szilágyi Sára Panna

*Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak
a nevét nem törölöm ki az élet könyvéből,
hanem vallást teszek nevéből az én Atyám
előtt és angyalai előtt.*

Tóth-Szirmai Balázs

*Íme én előttökre adtam a jót és a rosszat,
az életet és a halált. Válaszd hát az életet!*

Vida Zétény

*Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglát-
ják az Istent.*

Gyülekezeti alkalmaink

ISTENTISZTELETEK

Vasárnap 10.00 órákor úrvacsorával

Családi istentisztelet

A hónap első vasárnapján 11.15 órákor

Könnýűzenés istentisztelet

A hónap harmadik vasárnapján 11.15 órákor

GYERMEKBIBLIAKÖR

Minden hónap 2., 4. és 5. vasárnapján
10.00 órákor

BIBLIAÓRÁK

Kedden 18.00 órákor
Csütörtökön 10.00 órákor

ÉNEKKARI PRÓBÁK

Pénteken 18.30 órától – gyülekezeti kórus

HITTANÓRÁK

Hétfőn 16.30 órákor óvodások részére

SENIOR BIBLIAÓRA

Havonta egy csütörtök este 18.30 órákor
– megbeszélés szerint

IFJÚSÁGI ÉS FIATAL FELNŐTT ÓRÁK

Konfi

Csütörtökön 16.30 órákor

Kisifi

Havonta három pénteken 18.00 órákor

Egyetemi ifi

Havonta egy pénteken 18.00 órákor
– megbeszélés szerint

HÁZASPÁROS KÖR

Havonta egy csütörtök este 19.00 órákor
– megbeszélés szerint

BABA-MAMA KÖR

Péntekenként – megbeszélés szerint

Aktuális gyülekezeti programjainkról honlapunkon tájékozódhatnak.

Továbbá ott van lehetőség feliratkozni levelezőlistánkra is:

hegyvidek.lutheran.hu

ÉGIGÉRŐ

Erős vár a mi Istenünk!

A BUDAHEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA, MEGJELENIK ÉVENTE 4 ALKALOMMAL

Kiadó: Keczkó Szilvia lelkész | 1123 Budapest, Kék Golyó utca 17.

Telefon: +36 1 224 0640; +36 20 824 3460 | E-mail: keczkoszilvia@gmail.com | Szerkeszti: Keczkó Szilvia

hegyvidek.lutheran.hu

Típo, tördelés: Kappéter Ákos | Nyomdai kivitelezés: Rózsa Gábor nyomdája